

Mijn dochter;
boulimia en
borderline

Mijn dochter;
boulimia en
borderline

E.M. van der Linden

Schrijver: E.M. van der Linden
Coverontwerp: via Brave New Books
ISBN: 9789402130331
© E.M. van der Linden

Dit boek is gebaseerd op een waargebeurd verhaal. Vanuit privacy oogpunt zijn persoonsnamen veranderd. Ook worden er geen plaatsnamen gebruikt, alleen de namen van provincies. Deze provincies zijn lukraak gekozen en iedere overeenkomst van de door mij beschreven instellingen berust dus louter op toeval.

Hoofdstuk 1

Ik herinner me de dag dat ze voor het eerst iets kenbaar maakte van haar problemen nog heel goed en dan met name omdat ik er met mijn hoofd niet echt bij was. Iets waar ik me nog steeds schuldig over voel. Het was woensdag. Ik werkte die ochtend en had de middag vrij. Ik had een afspraak in de garage voor een keuring en weet nog dat ik wat gehaast thuiskwam. Ik zie haar nog zitten op een hoekje van de bank, laptop op schoot. Ze wilde me iets laten lezen. Ik weet nog dat ik twijfelde en een blik op mijn horloge wierp. Ik had niet veel tijd meer voordat ik naar de garage moest. Ik gaf dat aan maar ze leek me niet echt te horen. En dus ging ik naast haar zitten en las wat er op de laptop stond. Tot op de dag van vandaag kan ik me niet meer voor de geest halen wat ik nu las, deels omdat ik er zo snel doorheen ging en deels omdat ik op de een of andere manier op dat moment niet ten volle begreep wat ik eigenlijk las. Ik herinner me iets van ongelukkig zijn, van eetproblemen en ik snapte het nog steeds niet echt. Van wie was deze tekst? Over wie ging het? En toen sloeg ze haar handen voor haar ogen en riep: 'Ik schaam me zo!' Ik schrok en na wat doorvragen vertelde ze me dat ze een eetprobleem had, al jarenlang en dat ze zich schaamde maar dat ze er niet langer mee kon leven. En toen moest ik weg... Ik kon de keuring niet uitstellen; ik zat al te dicht op de datum dat mijn APK niet meer geldig zou zijn. Het voelde niet goed maar op dat moment had ik weinig andere keus en dus ging ik, met de verzekering dat we er later op de middag over zouden praten. Wist ik veel dat dit nog maar het topje van de ijsberg was...

Ik heb die middag maar een gedeelte van het probleem te horen gekregen. Ze had eetbuien en ze gaf over. Ze vond zichzelf dik en lelijk en ze wilde met de huisarts praten want

zo ging het niet langer. Ze ging inderdaad naar de huisarts en die gaf aan dat haar probleem dusdanig was dat het beter was als ze opgenomen werd. Er was een speciale, op eetproblematiek gespecialiseerde instelling in Overijssel en daar zou ze het beste geholpen kunnen worden. Het idee ergens opgenomen te moeten worden, overweldigde haar denk ik want ze krabbelde terug. Net achttien was ze. Gestopt met school omdat de opleiding die ze gekozen had niet bij haar paste. Haar droom was actrice worden en daar wilde ze voor gaan.

In de weken daarna verdween haar probleem geleidelijk weer wat naar de achtergrond. Ze zei dat het beter ging en wilde er niet echt meer over praten. Ze wilde ook niet naar die instelling toe noch wilde ze terug naar de huisarts. Einde verhaal. Ze kreeg een toelatingstest op een school in Amsterdam voor filmactrice en dus gingen we naar Amsterdam. Ze werd afgewezen en even leek het hele acteergebeuren verleden tijd maar mijn dochter is geen opgever en naast acteren was haar tweede droom om naar het buitenland te gaan. En dus stuurde ze, zonder dat ik het wist, een filmpje van zichzelf naar scholen in Londen en New York. Beide scholen hadden interesse maar de school in New York bood haar een plaats aan op de zomercursus. Vier weken acteerlessen met alles erop en eraan met een beurs van 500 dollar en de kans om aan het eind van de cursus auditie te doen voor de echte opleiding. Dit was geweldig nieuws maar het kostenplaatje was niet mis. Alles bij elkaar, exclusief huisvesting, zat ze al op 3000 dollar en met huisvesting erbij kwamen we nog veel duurder uit. Op dat moment had ze een baantje als serveerster en dus werd er een plan opgesteld. Zoveel mogelijk werken en sparen. In principe moest het haalbaar zijn. En dus werkte ze hard en op de dagen dat ze niet werkte, lag ze in bed. Altijd moe. Ze ging gigantisch over haar grenzen heen maar dat ging ze al jaren

zonder dat ik het wist. Achteraf kwam ik erachter dat haar problematiek al speelde vanaf haar dertiende en dat ze al die tijd al over haar grenzen was gegaan, steeds opnieuw. Maar hoelang kun je doorgaan voordat het einde verhaal wordt?

Dat einde verhaal kwam in november van dat jaar, vier maanden voordat ze zich definitief aan moest melden voor de zomercursus in New York, in de vorm van een WhatsApp waarin ze me vroeg een afspraak bij de huisarts te maken. Ik maakte een dubbele afspraak voor haar en de kogel was door de kerk. We kregen een verwijzing naar de instelling in Overijssel voor haar eetstoornis.

‘Ik kan niet naar New York zoals ik nu ben, mam’, zei ze. ‘Wat als het daar fout gaat? Dan ben ik daar alleen, zonder hulp.’ Een dappere beslissing van iemand die haar droom werkelijkheid ziet worden om hem vervolgens zelf te vernietigen maar gelijk had ze, dat is zeker.

In december krijgen we een eerste gesprek. De instelling ligt behoorlijk afgelegen. Godzijdank voor de routeplanner op mijn mobiel want anders had ik het nooit gevonden!

Wanneer we arriveren en ze het gebouw ziet, wil ze meteen weer weg.

‘Hier wil ik niet zijn’, zegt ze.

‘Eerst maar eens het gesprek, dan zien we wel verder’, antwoord ik.

Eenmaal binnen blijkt het er best modern en gezellig uit te zien. Er zit nog een meisje, zo mager dat het gewoon eng is om te zien. Anne, mijn dochter, ziet het ook maar zij betreft het meteen op zichzelf: super dik ten opzichte van dat meisje. Ze heeft echt een compleet verkeerd beeld van zichzelf! Er komt nog een meisje en al gauw blijkt dat het eerste meisje er vrijwillig voor heeft gekozen om weer opgenomen te worden